

Odmalička som bol vedený k viere, no bolo to, dá sa povedať, len formálne kresťanstvo. To znamená, chodil som do kostola, dokonca som miništroval, absolvoval som prvé prijímanie atď., ale bolo to všetko len preto, že musím. A ak mám byť úprimný, ani ma to nebavilo.

No raz, už ani neviem ako, sa mi dostal do rúk nejaký letáčik z Detskej misie s odkazom, že v prípade záujmu tam môžem napísať a budú mi posilať Biblický korešpondenčný kurz. Počas jeho riešenia mi posielali aj rôzne brožúrky a neskôr aj Novú Zmluvu. Ako netrpezlivé dieťa som si veľmi rýchlo nalistoval poslednú stranu, kde bolo vysvetlené prijatie Ježiša ako svojho Spasiteľa a modlitba prijatia. Tú som sa pomodlil a čítal som si Novú Zmluvu pekne od začiatku.

Odvtedy už kresťanstvo nebolo pre mňa len formalitou, ale každodenným životom, každodenným prejavovaním toho, v čo verím, môjho vzťahu s Ježišom. V škole ma už nebavilo každodenne sa biť ako predtým, ale všetkým spolužiakom som v jednom kuse hovoril o Ježišovi, nosil som aj im letáčky od Detskej misie, rozdával som kresťanské brožúrky aj Nové Zmluvy. Na začiatku to bolo v poriadku, no neskôr som sa kvôli mojej viere stal terčom výsmechu. Zmenilo sa to až na gymnáziu, kde sa mi celkom podarilo zapadnúť do partie aj napriek tomu, že som bol podľa nich „náboženský fanatik“.

Počas môjho detstva aj puberty som cítil nedostatok duchovnej opory v tom zmysle, že som nemal vo svojom okolí kresťanských rovesníkov. Preto som to často nemal ľahké a ťažko alebo pomaly som duchovne rástol, často som bol duchovne „lenivý“ a nemal som tú správnu motiváciu. Zažil som aj veľmi ťažké chvíle, keď som bol dosť na dne, ale Boh mi nikdy nedal viac, než by som dokázal zniesť. Cítil som Božiu lásku veľmi silno aj vtedy, keď som Ho dokonca odmietal a utekal pred Ním. A som Mu za Jeho milosť a lásku veľmi vďačný.

Teraz som už ženatý a teším sa na to, keď budem vlastné deti vychovávať a učiť ich o Božej láske.